YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

21 päivänä huhtikuuta 2005 *

Asiassa T-164/03,

Ampafrance SA, kotipaikka Cholet (Ranska), edustajanaan asianajaja C. Bercial Arias,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään A. Rassat ja A. Folliard-Monguiral,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Johnson & Johnson GmbH, kotipaikka Düsseldorf (Saksa), edustajanaan asianajaja D. von Schultz,

ja jossa kantaja on nostanut kanteen SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 4.3.2003 tekemästä päätöksestä (asia R 220/2002-1), joka koskee Ampafrance SA:n ja Johnson & Johnson GmbH:n välistä väitemenettelyä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit V. Tiili ja O. Czúcz,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.5.2003 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.10.2003 toimitetun SMHV:n vastineen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.10.2003 toimitetun väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 2.12.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

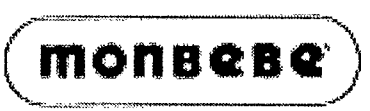
on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Ampafrance SA teki 13.6.1996 sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, perusteella.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on alla esitetty kuviomerkki (jäljempänä tavaramerkki monBeBé):

3 Tavarat, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 3, 5, 8, 10, 11, 12, 16, 18, 20, 21, 22, 24, 25 ja 28.

4 Tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin *Yhteisön tavaramerkkilehden* 8.2.1999 ilmestyneessä nrossa 8/99.

5 Johnson & Johnson GmbH -yhtiö teki 29.3.1999 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan nojalla väitteen kyseisen yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä vastaan. Väite perustui sanamerkkiin bebe, joka on rekisteröity seuraavasti:

— rekisteröinti nro 1168346 Saksassa 22.11.1990 seuraavia luokkaan 3 kuuluvia tavaroita varten: "ihon- ja vartalonhoitotuotteet, mukaan lukien ihoa suojaavat tuotteet ja ihonpuhdistustuotteet, erityisesti ihovoiteet, kosteusvoiteet, puhdistusmaito, puhdistava kasvovesi, kosteusemulsiot, aurinkotuotteet, kylpyaineet, kylpygeelit, ihoöljyt, sampoo, huultenhoitotuotteet; saippuat, puhdistustuotteet; meikinpoistopyyhkeet; deodorantit; hampaidenpuhdistustuotteet, kasvopuuteri, meikinpoistoaineet, kynsienhoitotuotteet, muun muassa kynsilakka ja kynsilakanpoistoaine"; väitteen tueksi vedottiin siihen, että kyseinen tavaramerkki on Saksassa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitetulla tavalla laajalti tunnettu ja saman asetuksen 8 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla yleisti tunnettu;

— kansainvälinen rekisteröinti IR 571254 19.12.1990, joka on voimassa muun muassa Italiassa, Itävallassa ja Benelux-maissa samoja luokkaan 3 kuuluvia edellä lueteltuja tavaroita varten ja seuraavia tavaroita varten:

  — luokka 16: "paperiset liinat ja pyyhkeet kosmeettiseen käyttöön"

  — luokka 24: "tekstiiliset liinat ja pyyhkeet kosmeettiseen käyttöön".

6 Väite perustui kaikkiin aikaisempien tavaramerkkien kattamiin tavaroihin, ja se tehtiin tiettyjä yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa tarkoitettuja tavaroita eli seuraavia tavaroita vastaan:

— luokka 3: "Saippuat, puhdistusvalmisteet, ihonhoitotuotteet, kosmeettiset tuotteet, sampoot, talkki, mieto hajuvesi (eau de toilette), hampaidenpuhdistusaine, kylpyvalmisteet, vanupuikot"

— luokka 5: "Terveydenhoitotuotteet, dieettituotteet, dieettiravintoaineet, vanu, vanusta tehdyt vaipat"

— luokka 10: "Tuttipullot, pullojen tutit, huvitutit, lääketieteelliset laitteet, farmaseuttiset tarvikelaukut"

— luokka 16: "Paperi ja paperitavarat, selluloosasta tehdyt vaipat".

7 Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, 2 kohdan c alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuihin perusteisiin.

8 Väitemenettelyssä kantaja rajoitti 21.2.2000 tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessaan tarkoitettujen tavaroiden luetteloa poistamalla siitä luokkaan 16 kuuluvat tavarat.

9 Väiteosasto hylkäsi väitteen 27.2.2002 tekemällään päätöksellä. Se totesi, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ei ollut asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa. Koska merkit eivät olleet samankaltaisia, väiteosasto hylkäsi myös asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan c alakohtaan perustuvan väitteen. Koska merkit olivat erilaisia ja koska väliintulija ei ollut osoittanut, että sen saksalainen tavaramerkki oli laajalti tunnettu, myös asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohtaan perustuva väite hylättiin.

10 Väliintulija valitti väiteosaston päätöksestä 12.3.2002 SMHV:lle asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan nojalla.

11 Ensimmäinen valituslautakunta hyväksyi valituksen osittain 4.3.2003 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Se katsoi, että kun otetaan huomioon muun muassa se, että luokkaan 3 ja 5 kuuluvat tavarat ovat samoja tai samankaltaisia, että kyseessä olevat merkit ovat samankaltaisia ja että aikaisemmat tavaramerkit ovat vartalonhoitotuotteiden osalta laajalti tunnettuja, oli todennäköistä, että valistuneiden kuluttajien keskuudessa oli olemassa sekaannusvaara. Näin ollen väiteosaston päätös kumottiin siltä osin kuin se oli hylännyt asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan nojalla tehdyn väitteen hakemuksessa mainittujen seuraavien tavaroiden osalta: "saippuat, puhdistusvalmisteet, ihonhoitotuotteet, kosmeettiset tuotteet, sampoot, talkki, mieto hajuvesi (eau de toilette), hampaidenpuhdistusaine, kylpyvalmisteet, vanupuikot", jotka kuuluvat luokkaan 3, ja "terveydenhoitotuotteet, vanu, vanusta tehdyt vaipat", jotka kuuluvat luokkaan 5.

12 Niiden tavaroiden, joiden ei katsottu olevan samankaltaisia, eli dieettituotteiden ja dieettiravintoaineiden (luokka 5) sekä tuttipullojen, pullojen tuttien, huvituttien, lääketieteellisten laitteiden ja farmaseuttisten tarvikelaukkujen (luokka 10) osalta valituslautakunta arvioi, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohdan välttämättömät soveltamisen edellytykset eivät täyttyneet, ja tältä osin valitus siis hylättiin. Lisäksi koska valituslautakunta hyväksyi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan

b alakohtaan perustuvan väitteen luokkaan 3 kuuluvien "kosmeettisten tuotteiden, lääketieteelliseen hoitoon tarkoitettujen tuotteiden eli ihonhoitotuotteiden" osalta, se ei tehnyt asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan c alakohtaan perustuvaa väitettä koskevaa päätöstä.

Asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

13 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen tai muuttaa sitä siltä osin kuin se on kantajalle vastainen

— hyväksyy tavaramerkin monBeBé rekisteröimistä yhteisön tavaramerkiksi koskevan hakemuksen kokonaisuudessaan

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka liittyvät väitemenettelyyn sekä muutoksenhakuun valituslautakunnassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

14 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeusriidan kohde

16 Kantaja ilmoitti 25.11.2004 päivätyllä kirjeellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, että se oli rajannut rekisteröintihakemustaan siten, että kyseinen hakemus koskee luokkiin 3, 5 ja 10 kuuluvien tavaroiden osalta niitä tavaroita, jotka on tarkoitettu vauvoille ja pienille lapsille.

17 Tältä osin on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 44 artiklan 1 kohdan mukaan hakija voi koska tahansa peruuttaa hakemuksensa yhteisön tavaramerkiksi taikka rajata hakemuksessa olevaa tavaroiden tai palveluiden luetteloa. Yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden tai palvelujen luettelon rajoitus on tehtävä tiettyjen erityisten menettelysääntöjen mukaisesti, eli hakemuksen muuttamista on haettava asetuksen N:o 40/94 44 artiklan ja yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 13 säännön mukaisesti (asia T-194/01, Unilever v. SMHV (munanmuotoinen tabletti), tuomio 5.3.2003, Kok. 2003, s. II-383, 13 kohta ja asia T-286/02, Oriental Kitchen v. SMHV — Mou Dybfrost (KIAP MOU), tuomio 25.11.2003, Kok. 2003, s. II-4953, 30 kohta).

18 Esillä olevassa asiassa kantaja haki tavaroiden luettelon rajoitusta vain muutamaa päivää ennen istuntoa. Lisäksi SMHV väitti istunnossa, että se oli saanut kyseisestä hakemuksesta tiedon ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen välityksellä, sillä rajoittamista koskevaa muodollista hakemusta ei ollut vielä liitetty vastaavaan hallintomenettelyn asiakirjavihkoon.

19 Lisäksi on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa sovellettaessa sekaannusvaaran arvioinnin on koskettava kaikkia tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettuja tavaroita (em. asia KIAP MOU, tuomion 30 kohta).

20 Tässä tapauksessa kantajan aikomuksena ei ole poistaa esillä olevalla hakemuksella luettelosta yhtä tai useampaa tavaraa, joiden osalta samankaltaisuus on todettu, vaan muuttaa kaikkien kyseessä olevien tavaroiden käyttötarkoitusta. Ei kuitenkaan voida sulkea pois sitä, että tavaroiden käyttötarkoituksen muuttamisella voi olla vaikutusta SMHV:n sekaannusvaaran tutkintaa varten suorittamaan tavaroiden vertailuun ja hallinnolliseen menettelyyn SMHV:ssa.

21 Näin ollen jos hyväksyttäisiin se, että tavaroiden käyttötarkoitusta muutetaan tässä vaiheessa, se merkitsisi riidan kohteen muuttamista oikeudenkäynnin kuluessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 135 artiklan 4 kohdan mukaan asianosaisten kirjelmät eivät voi muuttaa riidan kohdetta siitä, mikä se on ollut valituslautakunnassa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on nimittäin tällaisissa asioissa tutkia, ovatko valituslautakuntien päätökset lainmukaisia. Hakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden luettelon muuttaminen muuttaisi kuitenkin välttämättä väitteen kohdetta ja siis riidan sisältöä työjärjestyksen vastaisella tavalla.

22 Edellä esitetyn perusteella kantajan alkuperäisessä tavaramerkkihakemuksessa mainittujen tavaroiden käyttötarkoituksen muuttamista ei oteta tässä oikeudenkäynnissä huomioon. Esillä oleva asia koskee siis tilannetta sellaisena kuin valituslautakunta on sen tutkinut.

Kantajan vaatimusten toisen ja kolmannen osan tutkittavaksi ottaminen

23 Kantaja vaatii vaatimustensa toisessa osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa SMHV:n rekisteröimään haetun tavaramerkin. SMHV:n mukaan kyseinen vaatimus on jätettävä tutkimatta.

24 Tältä osin on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaan SMHV:n on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa tältä osin SMHV:lle määräystä. SMHV:n on itse tehtävä päätelmät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioiden tuomiolauselman ja perustelujen perusteella (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta; asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta ja asia T-129/01, Alejandro v. SMHV — Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 22 kohta).

25 Kantajan vaatimusten toista osaa ei siis voida ottaa tutkittavaksi.

26 Kantaja vaatii vaatimustensa kolmannessa osassa, että SMHV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka liittyvät väitemenettelyyn sekä muutoksenhakuun valituslautakunnassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

27 On muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 136 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "asianosaisille valituslautakuntakäsittelystä aiheutuneet välttämättömät kustannukset sekä 131 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa määrätystä kirjelmien ja asiakirjojen kääntämisestä aiheutuneet

kustannukset katsotaan korvattaviksi oikeudenkäyntikuluiksi". Tästä seuraa, että väitemenettelystä aiheutuneita kustannuksia ei voida katsoa korvattaviksi oikeudenkäyntikuluiksi.

28 Kantajan vaatimusten kolmas oikeudenkäyntikuluja koskeva osa on siis jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee väitemenettelystä aiheutuneita kustannuksia.

Vasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjen todisteiden tutkittavaksi ottaminen

29 Väliintulija on esittänyt 31.10.2003 päivätyn vastineensa liitteenä asiakirjoja, joita ei ollut toimitettu valituslautakunnalle, eli 4. ja 6.10.2003 otettuja valokuvia, mainoksia ja esitteen tuotteista, joiden tavaramerkki on bebe. Kyseisiä vasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjä asiakirjoja ei näin ollen voida ottaa huomioon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena on nimittäin SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvonta asetuksen N:o 40/94 63 artiklassa tarkoitetulla tavalla, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja niiden asiakirjojen valossa, jotka esitetään ensimmäistä kertaa tässä tuomioistuimessa. Mainitut asiakirjat on siis jätettävä huomiotta ilman, että on tarpeen tutkia niiden todistusvoimaa (asia T-10/03, Koubi v. SMHV — Flabesa (CONFORFLEX), tuomio 18.2.2004, Kok. 2004, s. II-719, 52 kohta; asia T-399/02, Eurocermex v. SMHV (olutpullon muoto), tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. II-1391, 52 kohta ja asia T-396/02, Storck v. SMHV (makeisen muoto), tuomio 10.11.2004, Kok. 2004, s. II-3821, 24 kohta).

Pääasia

30 Kantaja esittää yhden kanneperusteen, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

31 Kantaja riitauttaa valituslautakunnan arvion, jonka mukaan tavaramerkkien bebe ja monBeBé välillä on sekaannusvaara.

32 Kantaja arvostelee ensinnäkin valituslautakunnan toteamusta, jonka mukaan "vanusta tehdyt vaipat", joita varten tavaramerkin rekisteröintiä on haettu, ja luokkaan 3 kuuluvat tavarat, jotka koostuvat "ihon- ja vartalonhoitotuotteista, kosmeettisista valmisteista" ja joita varten aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity, ovat samankaltaisia. Kyse ei kantajan mukaan nimittäin ole samanluonteisista tai koostumukseltaan samoista tavaroista. Lisäksi vaippoja ei käytetä esteettisiin, vaan yksinomaan käytännöllisiin tarpeisiin, koska niiden tarkoituksena on pitää vauvojen vaatteet kuivina.

33 Toiseksi kantajan mukaan kyseessä olevat merkit eivät ole riittävän samankaltaisia, jotta voidaan katsoa, että niiden välillä on sekaannusvaara. Tämä johtuu ulkonäköön ja lausuntatapaan liittyvistä eroista, mutta myös sanan bebe kuvailevuudesta johtuvasta heikosta erottamiskyvystä.

34 Kantajan mukaan sanaosan monBeBé ulkonäköön liittyvistä erityispiirteistä ympäröivään soikeaan kehykseen lisättynä muodostuu täysin erilainen kokonaisvaikutelma kuin aikaisemmista tavaramerkeistä. Kuluttaja voi havaita, että haetussa tavaramerkissä olevat kirjaimet ovat paksuja, erittäin pyöristettyjä, ulkomuodoltaan kokoon painuneita ja että siinä on eräänlainen aksenttimerkki epätavanomaisella tavalla viimeisenä olevan e-kirjaimen päällä. Kantajan mukaan on huomioitava myös se seikka, että molemmat b-kirjaimet ovat isoja kirjaimia, mikä on epätavanomaista muille kirjaimille kuin sanan alkukirjaimelle.

35 Lisäksi kantaja katsoo, että kun otetaan huomioon, että sana mon on oletettavasti saksalaisille kuluttajille tuttu, on paikkansapitämätöntä väittää, kuten valituslautakunta tekee, että saksalaiset kuluttajat kiinnittävät enemmän huomiota sanamerkin toiseen osaan BeBé kuin sen ensimmäiseen osaan. Kantaja korostaa, että lukeminen tapahtuu vasemmalta oikealle ja että kuluttajat kiinnittävät yleensä enemmän huomiota sanamerkin ensimmäiseen osaan kuin sen viimeiseen osaan.

36 Lausuntatavan osalta kantaja korostaa, että kaksitavuinen sana lausutaan eri tavalla kuin kolmitavuinen sana. Kantajan mukaan sanaa mon äännettäessä syntyy erityinen ääni, jota ei lainkaan synny aikaisempien tavaramerkkien ääntämisestä.

37 Merkityssisällön osalta kantaja vetoaa sanan bebe kuvailevaan ominaisuuteen, kun on kyse väliintulijan tuotteista, jotka mahdollistavat sen, että kyseisten tuotteiden käyttäjien iho säilyy sellaisena kuin vauvoilla. Sanan bebe on näin ollen oltava kaikkien käytettävissä.

38 Kolmanneksi kantaja riitauttaa sen, että tavaramerkki bebe on Saksassa laajalti tunnettu. Kun otetaan huomioon, että tavaramerkki bebe muodostuu sanasta, jonka kaikki Euroopan unionin kuluttajat ja muun muassa saksalaiset kuluttajat ymmärtävät, kyseisen tavaramerkin erottamiskyky ei ole Saksassa vahva ominais-

piirteidensä vuoksi. Kantaja riitauttaa esitetyt todisteet, jotka koskevat tavaramerkkien bebe tunnettuutta asianomaisessa kohderyhmässä. Lisäksi kantaja huomauttaa, että valituslautakunta oli väärässä, kun se mainitsi riidanalaisen päätöksen 40 kohdassa laajan tunnettuuden "saksankielisissä maissa". Väliintulija ei missään vaiheessa vedonnut tällaiseen laajaan tunnettuuteen kyseisissä maissa, koska se oli väiteilmoituksessaan nimenomaan rajannut laajaa tunnettuutta koskevan kysymyksen Saksaan.

39 SMHV väittää, että valituslautakunta ei rikkonut asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa.

40 Aikaisempien tavaramerkkien vahvan erottamiskyvyn osalta SMHV muistuttaa, että saksalainen tavaramerkki bebe rekisteröitiin sen johdosta, että oli osoitettu, että sille oli syntynyt erottamiskyky käytön perusteella (durchgesetztes Zeichen eli vakiintunut merkki), ja että Itävallassa ei ollut lainkaan vastustettu kansainvälisen tavaramerkin rekisteröintiä.

41 SMHV:n mukaan kantaja on väärässä riitauttaessaan riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä on hyväksytty se, että tavaramerkille bebe oli syntynyt käytön perusteella vahva erottamiskyky Saksan markkinoilla yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekopäivänä 13.6.1996.

42 Itävallan osalta SMHV väittää, että väliintulijan tavaramerkin vahvaa erottamiskykyä kyseisessä maassa ei voida ottaa huomioon, koska väliintulija ei vedonnut siihen väiteilmoituksessaan eikä asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 2 kohdan mukaisesti väitteen tueksi asetetussa määräajassa esitetyissä seikoissa, todisteissa ja perusteluissa (ks. vastaavasti asia T-232/00, Chef Revival USA v. SMHV — Massagué

Marín (Chef), tuomio 13.6.2002, Kok. 2002, s. II-2749, 34 ja 35 kohta). Muussa tapauksessa saattaa käydä niin, että SMHV:n asettamilla määräajoilla ei ole merkitystä, menettelyt pitkittyvät liiallisesti ja viivyttelyä vieläpä edistetään.

43 Väliintulija väittää, että kyseessä olevien tavaroiden ja merkkien samankaltaisuuden vuoksi merkkien bebe ja monBeBé välillä on asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu sekaannusvaara.

44 Väliintulija korostaa, että tavaramerkin bebe voitiin jo vuonna 1995 väittää olevan huomattavan laajalti tunnettu Saksassa asianomaisessa kohderyhmässä. Tämän seikan on katsottava olevan ratkaiseva kyseessä olevien merkkien samankaltaisuutta arvioitaessa. Kun otetaan huomioon tavaramerkin bebe merkittävän ja pitkäaikaisen käytön perusteella syntynyt yleinen tunnettuus, sillä ei ole mitään merkitystä, onko sanalla bebe sellaisenaan "suggestiivisuutensa" vuoksi mahdollisesti heikko erottamiskyky, kuten valituslautakunta totesi, vai ei.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, yleisön keskuudessa on sekaannusvaara. Sekaannusvaara sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä. Lisäksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan ii ja iii alakohdan mukaan aikaisemmalla tavaramerkillä tarkoitetaan sellaisia jäsenvaltiossa rekisteröityjä tavaramerkkejä ja sellaisia tavaramerkkejä, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää.

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on olemassa, jos yleisö saattaa luulla, että kyseessä olevat tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti taloudellisessa etuyhteydessä olevista yrityksistä.

47 Tämän saman oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena sen mukaan, miten kohdeyleisö ymmärtää kyseessä olevat merkit sekä tavarat tai palvelut, ja ottaen huomioon kaikki tekijät, joilla on merkitystä kyseisessä yksittäistapauksessa, erityisesti merkkien samankaltaisuuden sekä niillä tarkoitettujen tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden välinen keskinäinen riippuvuus (ks. asia T-162/01, Laboratorios RTB v. SMHV — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), tuomio 9.7.2003, Kok. 2003, s. II-2821, 31–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Tässä tapauksessa aikaisemmat tavaramerkit bebe on rekisteröity yhtäältä kansainvälisenä tavaramerkkinä — ja yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekohetkellä kyseinen rekisteröinti oli voimassa muun muassa Itävallassa, Italiassa ja Benelux-maissa — ja toisaalta kansallisena tavaramerkkinä Saksassa. Koska väite perustuu sekä tähän kansalliseen tavaramerkkiin että kansainväliseen rekisteröintiin, joka on voimassa Itävallassa, sekaannusvaaran arvioimisen kannalta merkityksellisen alueen muodostaa erityisesti Saksa ja Itävalta.

49 Koska kyseessä olevat tavarat ovat tavanomaisia kulutushyödykkeitä, niiden kohdeyleisönä on keskivertokuluttaja, jonka oletetaan olevan tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen.

50 Edellä esitetyn perusteella sen ratkaisemiseksi, seuraako merkin monBeBé rekisteröinnistä sekaannusvaara kyseisen merkin ja aikaisempien tavaramerkkien bebe välillä, ensiksi on vertailtava asianomaisia tavaroita, toiseksi on vertailtava kyseessä olevia merkkejä ja kolmanneksi tutkittava aikaisempien tavaramerkkien vahvaksi väitettyä erottamiskykyä.

Tavaroiden vertailu

51 Tältä osin kantaja riitauttaa ainoastaan valituslautakunnan arvion, jonka mukaan luokkaan 5 kuuluvat vanusta tehdyt vaipat, joita varten tavaramerkin monBeBé rekisteröintiä on haettu, ja luokkaan 3 kuuluvat tavarat, joita varten aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity ja jotka koostuvat ihon- ja vartalonhoitotuotteista ja kosmeettisista valmisteista, ovat samankaltaisia.

52 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tavaroiden samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki kyseisten tavaroiden väliseen suhteeseen liittyvät merkitykselliset tekijät. Näihin tekijöihin kuuluvat erityisesti tavaroiden luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, ovatko ne keskenään kilpailevia tai toisiaan täydentäviä (asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5507, 23 kohta ja asia T-85/02, Díaz v. SMHV — Granjas Castelló (CASTILLO), tuomio 4.11.2003, Kok. 2003, s. II-4835, 32 kohta).

53 On todettava, että vaippoja, olipa ne tarkoitettu vauvoille tai pidätyskyvyttömyydestä kärsiville aikuisille, ja kosmeettisia valmisteita myydään samoissa myyntipisteissä. Lisäksi kosmeettisia valmisteita käytetään vaippoihin läheisesti liittyvällä tavalla silloin, kun ne on tarkoitettu pienten lasten hygienianhoitoon. Näin ollen vaipat ovat terveydenhoitotuotteita, joita käytetään yleensä ihonhoitotuotteiden kanssa samanaikaisesti ja täydentävästi. Tästä seuraa, että vanusta tehtyjen vaippojen, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä on haettu, sekä aikaisempien tavaramerkkien kattamien ihon- ja vartalonhoitotuotteiden ja kosmeettisten valmisteiden voidaan katsoa olevan samankaltaisia tavaroita.

54 Näin ollen valituslautakunta ei tehnyt virhettä kyseessä olevien tavaroiden vertailussa.

Merkkien vertailu

55 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, kyseessä olevien merkkien ulkonäköön, lausuntatapaan ja merkityssisältöön liittyvän samankaltaisuuden osalta sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin on perustuttava niistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava erityisesti niiden erottavat ja hallitsevat osat (asia T-292/01, Phillips-Van Heusen v. SMHV — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), tuomio 14.10.2003, Kok. 2003, s. II-4335, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Valituslautakunta totesi, että aikaisemman sanamerkin ja haetun tavaramerkin sanaosan ulkonäköön liittyvä vertailu osoittaa niiden olevan ulkonäältään tietyllä tavalla samankaltaisia. Eron, joka johtuu sanan mon lisäämisestä haettuun tavaramerkkiin, ei katsottu olevan riittävän merkittävä, jotta sillä poistettaisiin kokonaisuudessaan samankaltaisuus, jonka aiheuttaa se seikka, että haetun tavaramerkin keskeinen osa eli sana bebe on sama kuin sana, josta aikaisemmat tavaramerkit muodostuvat.

57 On todettava, että aikaisemmat tavaramerkit muodostuvat yksinomaan sanasta bebe kirjoitettuna pienillä kirjaimilla.

58 Haettu tavaramerkki puolestaan muodostuu sanaosasta monBeBé, jossa on sekä isoja että pieniä kirjaimia ja jota ympäröi musta soikea kehys. Se voidaan jakaa kahteen osaan mon ja BeBé.

59 Haetun tavaramerkin monBeBé kuvio-osat eli sanan monBeBé kirjoitustapa ja sanaa ympäröivä soikea kehys eivät ole niin merkittäviä, että ne kiinnittäisivät kuluttajan huomiota enemmän kuin kyseisen tavaramerkin sanaosa. Lisäksi aksenttimerkkiä merkin monBeBé viimeisen e-kirjaimen päällä pystyy tuskin havaitsemaan, ja siitä,

että b-kirjaimet on kirjoitettu isoilla kirjaimilla, ei synny, toisin kuin kantaja väittää, huomattavaa eroa niitä ympäröiviin kirjaimiin nähden. Isojen kirjaimien käyttö kiinnittää kuitenkin huomion toiseen osaan BeBé, joten tämän toisen osan voidaan katsoa olevan merkin monBeBé hallitseva osa.

60 Koska aikaisempi tavaramerkki bebe sisältyy kokonaisuudessaan haettuun tavaramerkkiin monBeBé, ero, joka liittyy siihen, että haetun tavaramerkin alkuun on lisätty sanaosa mon, ei ole riittävän merkittävä, jotta keskeisen osan eli sanan bebe yhteneväisyyden luoma samankaltaisuus poistuisi (ks. vastaavasti em. asia CONFORFLEX, tuomion 46 kohta).

61 Tästä seuraa, että valituslautakunta ei tehnyt virhettä, kun se totesi, että merkit ovat ulkonäöltään samankaltaisia.

62 Kyseessä olevien merkkien lausuntatapaan liittyvän vertailun osalta valituslautakunta totesi, että ne ovat lausuntatavaltaan tietyllä tavalla samankaltaisia.

63 On todettava, että kun otetaan huomioon, että aikaisemmissa tavaramerkeissä ja haetussa tavaramerkissä on osa bebe, kyseiset merkit ovat lausuntatavaltaan tietyllä tavalla samankaltaisia. Kyseisten merkkien kokonaisarvioinnin yhteydessä se, että haetussa tavaramerkissä sana mon on yhdistetty sanaan bebe, osoittaa kuitenkin tavaramerkkien lausuntatavan erilaisuuden (ks. vastaavasti em. asia CONFORFLEX, tuomion 47 kohta). Todetulla erolla ei kyseenalaisteta lausuntatavan samankaltaisuutta siltä osin kuin kyseinen ero ei koske haetun tavaramerkin hallitsevaa osaa.

64 Näin ollen valituslautakunta ei tehnyt virhettä, kun se katsoi, että kyseessä olevat merkit ovat lausuntatavaltaan tietyllä tavalla samankaltaisia.

65 Merkityssisällön samankaltaisuuden osalta valituslautakunta totesi, että koska kohdeyleisö Saksassa ymmärtää sanan bebe merkityksen yhtä hyvin kuin sanan mon merkityksen, kyseessä olevat merkit ovat samankaltaisia siltä osin kuin niille on yhteistä sana bebe.

66 On todettava, että toisin kuin väliintulija väittää, saksankielinen yleisö ymmärtää vaikeuksitta sanan bebe vauvaa tarkoittavassa merkityksessään.

67 Sen kysymyksen osalta, muodostaako yleisö merkityssisältöön perustuvan yhteyden sanojen bebe ja monbebé välille, on todettava, että ei ole poissuljettua, että saksankielinen kuluttaja ymmärtää sanan mon tarkoittavan mein (eli "minun" saksaksi). Tietyt ranskankieliset ilmaisut kuten mon cheri tai mon amour, joilla tarkoitetaan tiettyjä Saksassa markkinoituja tuotteita, ovat nimittäin tulleet saksankielisille henkilöille tutuiksi. Näin ollen siinä tapauksessa, että kohdeyleisö ymmärtää sanan mon merkityksen, kyseessä olevien merkkien merkityssisällössä ei todella ole eroa. Possessiivipronominin lisääminen ei nimittäin muuta merkittävästi merkin merkityssisältöä, joka viittaa vauvaan. Myöskään siinä tapauksessa, että kohdeyleisö ei hahmottaisi ranskankielisen sanan mon merkitystä, se tunnistaa ranskankielisen sanan bebe, ja sanan mon mukanaolo ei muuta yleisön kyseiselle merkille antamaa merkityssisältöä.

68 Näin ollen valituslautakunta katsoi oikeutetusti, että kyseessä olevat merkit ovat merkityssisällöltään samankaltaisia.

69 Tästä seuraa, että kyseiset merkit ovat ulkonäöltään ja merkityssisällöltään samankaltaisia ja lausuntatavaltaan tietyllä tavalla samankaltaisia. Sekaannusvaaran kokonaisarvioinnissa on vielä tutkittava, onko aikaisemmilla tavaramerkeillä mahdollisesti vahva erottamiskyky.

Aikaisempien tavaramerkkien vahva erottamiskyky

70 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on sitä suurempi, mitä erottamiskykyisempi aikaisempi tavaramerkki on (ks. vastaavasti asia C-251/95, SABEL, tuomio 11.11.1997, Kok. 1997, s. I-6191, 24 kohta). Sellaisia tavaramerkkejä, joiden erottamiskyky on vahva joko ominaispiirteidensä vuoksi tai sen vuoksi, että ne tunnetaan markkinoilla, suojataan siis laajemmin kuin niitä, joiden erottamiskyky on heikompi (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 18 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok. 1999, s. I-3819, 20 kohta).

71 Tavaramerkin erottamiskykyä määritettäessä, ja näin ollen myös tutkittaessa, onko sen erottamiskyky vahva, on arvioitava kokonaisuutena sitä, missä määrin ne tavarat tai palvelut, joita varten kyseinen tavaramerkki on rekisteröity, voidaan tämän tavaramerkin perusteella tunnistaa tietyn yrityksen tavaroiksi tai palveluiksi ja erottaa näin muiden yritysten tavaroista tai palveluista (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-108/97 ja C-109/97, Windsurfing Chiemsee, tuomio 4.5.1999, Kok. 1999, s. I-2779, 49 kohta ja em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 22 kohta).

72 Tässä arvioinnissa on otettava huomioon muun muassa tavaramerkin ominaispiirteet eli myös se, onko siinä niitä tavaroita tai palveluja, joita varten se on rekisteröity, kuvailevia osia, tällä tavaramerkillä markkinoitujen tavaroiden markkinaosuus, tavaramerkin käyttämisen intensiivisyys, maantieteellinen laajuus ja kesto, se, missä määrin yritys on käyttänyt varoja tavaramerkin tunnetuksi tekemiseen, ja se, missä laajuudessa asianomaisessa kohderyhmässä tunnistetaan tämän merkin perusteella kyseiset tavarat tai palvelut tietyn yrityksen tavaroiksi tai palveluiksi, sekä kauppakamarien tai muiden liike-elämän yhteenliittymien antamat lausunnot (ks. vastaavasti em. asia Windsurfing Chiemsee, tuomion 51 kohta ja Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 23 kohta).

73 Aikaisemman tavaramerkin erottamiskyky ja erityisesti sen laaja tunnettuus on siis otettava huomioon arvioitaessa sitä, ovatko merkit tai tavarat ja palvelut niin samankaltaisia, että sekaannusvaara saattaa syntyä (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 24 kohta; asia T-311/01, Éditions Albert René v. SMHV — Trucco (Starix), tuomio 22.10.2003, Kok. 2003, s. II-4625, 61 kohta ja asia T-66/03, "Drie Mollen sinds 1818" v. SMHV — Manuel Nabeiro Silveira (Galáxia), tuomio 22.6.2004, Kok. 2004, s. II-1765, 30 kohta).

74 Tässä tapauksessa kantaja väittää, että tavaramerkin bebe erottamiskyky ei ole ominaispiirteidensä vuoksi vahva. Väliintulija ja SMHV eivät kuitenkaan ole missään vaiheessa väittäneet, että tavaramerkillä bebe on ominaispiirteidensä vuoksi vahva erottamiskyky, ja kyseisen tavaramerkin vahva erottamiskyky on tunnustettu väliintulijan ja SMHV:n mukaan sen vuoksi, että se tunnetaan markkinoilla.

75 On siis tutkittava, esittikö väliintulija SMHV:ssa käydyssä menettelyssä riittävästi tosiseikkoja tai näyttöä, jotka osoittavat, että sen tavaramerkki todella tunnettiin Saksassa kantajan tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekopäivänä eli 13.6.1996.

76 Väliintulija esitti SMHV:ssa käydyssä menettelyssä useita asiakirjoja aikaisempien tavaramerkkiensä laajan tunnettuuden osoittamiseksi. Valituslautakunta totesi IMAS International GmbH:n (Müller, Schupfner & Gauger) vuonna 1995 tekemän tutkimuksen (jäljempänä IMAS-tutkimus) ja väliintulijan markkinointijohtajan O. Albersin valaehtoisesti antaman selvityksen perusteella, että aikaisemmat tavaramerkit olivat tällä tavalla laajalti tunnettuja. Kantajan mukaan näillä todisteilla ei voida osoittaa, että tavaramerkki bebe oli Saksassa kyseisenä ajankohtana eli 13.6.1996 laajalti tunnettu.

77 SMHV:n ja väliintulijan mukaan yksinään IMAS-tutkimuksella voidaan todistaa, että tavaramerkillä bebe on Saksan markkinoilla vahva erottamiskyky, kun taas kantajan mukaan kyseisessä tutkimuksessa esitetään ainoastaan hyvin yleisiä prosenttimääriä.

78 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että IMAS-tutkimus toteutettiin loka–marraskuussa 1995. Tutkimuksen esittelytekstin mukaan sen tarkoituksena oli arvioida, mikä arvo tavaramerkillä bebe oli saksalaisten keskuudessa. Siten 2 017:ltä yli 16-vuotiaalta henkilöltä kysyttiin mielipidettä suullisesti. Tulokset esitettiin prosenttimäärinä neljän eri arviointiperusteen mukaan: kaikki henkilöt, joiden mielipidettä kysyttiin, sukupuoli, ikä (16–29-vuotiaat, 30–49-vuotiaat, yli 50-vuotiaat) ja asuinpaikka.

79 On todettava, että kantaja on väärässä väittäessään, että mitään tietoja ei esitetä siitä, keitä haastateltujen henkilöiden joukossa oli. Kuten todettua, kyse on yli 16-vuotiaista miehistä ja naisista jaettuna kolmeen eri ikäryhmään, ja mukana on henkilöitä lähes kaikista osavaltioista. Vaikka jakauma kyseisten eri ryhmien välillä ei käy ilmi, mikään ei osoita, etteivät kyseiset ryhmät kuvaa saksalaisen keskivertokuluttajan mielipidettä. Lisäksi on katsottava, että tässä tapauksessa 2 017 henkilön ryhmä on riittävän suuri ollakseen edustava.

80 Kyse ei ole myöskään "hyvin yleisistä prosenttimääristä", kuten kantaja väittää, koska tulokset osoittavat, kuten SMHV väittää, että tavaramerkillä bebe on konkreettisesti vahva erottamiskyky. Tutkimuksen tuloksista nimittäin ilmenee, että tavaramerkki bebe oli Saksan markkinoilla merkittävälle osalle yleisöstä tuttu ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekemistä. Tutkimuksen taulukkojen I ja III mukaan sana bebe oli 64 %:lle haastatelluista henkilöistä tuttu, eli he olivat vartalon- ja kasvojenhoitotuotteiden yhteydessä nähneet kyseisen sanan kirjoitettuna tai

kuulleet siitä. Naisista 80 %:lle kyseinen sana oli tuttu. Taulukkojen II ja IV mukaan 66 % henkilöistä, joille sana oli tuttu (68 % naisista), arveli, että kyseistä sanaa käytti ainoastaan yksi valmistaja.

81 Sen osalta, että kantajan mukaan kysymykset oli muotoiltu puolueellisesti, on todettava, että vaikka kysymyksissä mainittiin sana bebe, mikään ei kyseenalaista tutkimuksen puolueettomuutta.

82 Kantajan sen argumentin osalta, jonka mukaan valituslautakunta oli väärässä, kun se totesi, että "66 % väestöstä oletti, että nimitystä bebe käytti ainoastaan yksi valmistaja", riittää, kun todetaan, kuten valituslautakunta itsekin totesi, että 64 %:lle väestöstä sana bebe oli tuttu ja että prosenttiosuus 66 % saattoi koskea ainoastaan sitä osaa väestöstä, jolle mainittu sana on tuttu. Valituslautakunta ei siis epäselvästä muotoilustaan huolimatta tehnyt tältä osin arviointivirhettä.

83 Näin ollen on todettava, että IMAS-tutkimus riittää osoittamaan, että tavaramerkillä bebe oli vahva erottamiskyky tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekohetkellä, koska se oli Saksassa laajalti tunnettu.

84 Ei siis ole enää tarpeen tutkia muita todisteita, jotka väliintulija esitti joko väiteosastossa tai valituslautakunnassa mutta joita valituslautakunta ei ottanut huomioon asetuksen N:o 40/94 61 artiklan 1 kohdan ja 62 artiklan 1 kohdan mukaisten velvoitteidensa vastaisesti (asia T-308/01, Henkel v. SMHV — LHS (UK) (KLEENCARE), tuomio 23.9.2003, Kok. 2003, s. II-3253). Näin ollen riidanalaista päätöstä ei ole kumottava tältä osin, koska siinä todettiin, että saksalaisella tavaramerkillä bebe on vahva erottamiskyky.

85 Ei ole myöskään tarpeen tutkia, tekikö valituslautakunta virheen, kun se totesi, että aikaisempi tavaramerkki oli tietyssä määrin tunnettu Itävallassa, koska riittää, että yhden aikaisemman tavaramerkin osalta on olemassa sekaannusvaara.

86 Kun otetaan huomioon kyseessä olevien tuotteiden samankaltaisuus, kyseessä olevien merkkien tietynasteinen samankaltaisuus ja aikaisemmalle tavaramerkille bebe käytön perusteella syntynyt vahva erottamiskyky, on todettava, että sekaannusvaara on olemassa ainakin Saksassa.

87 Näin ollen kantajan ainoa kanneperuste ja kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

88 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n vaatimusten mukaisesti. Koska väliintulija ei ole vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, sen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) oikeudenkäyntikulut.

3) Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Jaeger Tiili Czúcz

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä huhtikuuta 2005.

H. Jung

kirjaaja

M. Jaeger

jaoston puheenjohtaja